

Co je jednoduchost?

(dopis od neznámého mladíka RDKL@centrum.cz + moje polemika k němu)

Ve vašem článku reagujete na dopis, ve kterém jste obdržel kritiku, že jednoduchost není v žádném případě počátkem složitosti.

No, „blbost“ . Musím souhlasit s vámi. Vezmu to na příkladě.

Když se rozhodnu naprogramovat nějaký program, obvykle nezačínám složitě. V první řadě si naprogramuji tělo programu „základ“. Tím obvykle bývá matematická funkce, která splňuje podmínku toho, pro co je program udělán. Když mi to hezky funguje a já se zamyslím, řeknu si: „No co kdybych to uživateli zpříjemnil a dal mu vědět pomocí pár jednoduchých řádků, pro co je vlastně program určen a jak s ním zacházet.“ Takto udělaný program funguje, ale mě to nedá klidu a už vymyslím další věci, čím bych ho vylepšil. Mohl bych tam nadefinovat nějaké uživatelské prostředí, aby to trochu vypadalo. A však i sebe lepší prostředí nenahradí chybu programátora. A proto se vrhnu na ošetření funkcí. Třeba aby program nedovolil uživateli dělit nulou atp. Perfektní program běží a vše je ošetřené. No a co kdybych umožnil uživateli možnost volby nastavení prostředí, či funkcí programu. To by nebylo špatný. Jednalo by se o hru, mohl bych vytvořit ještě nějaký editor. To uživatel o cení. Atd. A ejhle, už jsme u pojmu složitost. Začalo to nevinou myšlenkou a jednoduchou matematickou funkcí. A právě tato jednoduchost společně s logickým uvažováním programátora se změnila na složitost. Ve finále program, který na počátku zabíral jen pár kB popř MB se změnil v program, který se zvětšil na třeba 500 MB. Tudíž je vyžadováno čím dál více místa, aby se měli informace kam ukládat. Zde přecházíme k vesmíru.

Tak jak se rozpíná program rozpíná se i vesmír. ([Mám a předkládám jednu >filozofickou rovnici< k zamyšlení : kvalita krát kvantita je konstantní...čili čím je něco kvalitnější tím je toho méně a naopak „Číselně filozoficky“ se to dá napsat : \$\infty \cdot 0 = 1 \cdot 1 = \text{const.}\$ Velmi, velmi zdůrazňuji, že symbolické znaky *nula a nekonečno* jsou zde jen symboly vyjadřující, že veličina roste k nekonečnu , nebo veličina se blíží k nule.](#)

$$\lim_{x \rightarrow \infty} 1/x = 0/1 \quad , \quad \lim_{x \rightarrow 0} 1/x = \infty/1$$

Tak jak se rozpíná program rozpíná se i vesmír.

Takže námitka : počítačový program měl na začátku jednu naprogramovanou funkci – jí postačil „malý prostor“ ...čím je program složitější, komplexnější, propojenější a má více informací, multifunkčnost, tím potřebuje „více prostoru“ (vliv času se tu neuvažuje) (navíc otázka : „jakého prostoru“?, duchovního, mentálního či bajtového či metrového ?)...budiž, O.K. Přesto budeme muset najít zdůvodnění zda tato podobnost / **čím více složitě tím více** prostoru – přímá úměra / je s vesmírem afinní anebo je to jinak, to porovnání. : ...) Tudíž stává se složitějším a složitějším. Směřuje neustále k větší a větší dokonalosti.

(Složitost nemá patent na dokonalost...pozor...možná naopak, dokonalá je jednoduchost. Výrok poopravme : složitost směruje k : ?) Kde na začátku stačil atom dnes je třeba hmoty (hmota = pro naše účely nechť je shluk více molekul).Co bude potom? Kdo ví. Tak jak **kapacita** lidského mozku se zvětšuje, tak se zvětšuje i **kapacita** jiných věcí. Dnes člověk využívá zhruba 20% mozku. Co ten zbytek? Jak to bylo u

lidoopa? Mozek se neustále během evoluce zvětšuje. Proč? (To, že se mozek coby bílkovina zvětšil z 1 kg na 2,5 kg není až tak velké, udivující zvětšení vůči jinému >efektu< tomu, že se v něm dějí a vyvíjejí složitosti a komplexnosti - v řeči bajtů - o 9 řádů víc než jich uchovával mozek 1 kg našich předků) Proč vlastně vznikl život? (Musel ! Jestliže >na začátku< už nastal jev ve vesmíru postupného zesložít'ování stavu hmoty – a přitom čím je složitější tím jí je méně co do kilogramů – tak **byl-li nastartován** takový proces zesložít'ování PODLE NUTNÉHO NEVYHNUTELNÉHO pravidla počátečního, pak je v pravidlu zakódována i selekce vůči nekonečným počtům variant a geneze může postupovat po posloupnosti co nám lidem připadne jako „smysluplná“ a n u t n ě vede ke složitosti hmoty takové co utvoří jednou kdykoliv (za libovolně dlouhou dobu) život...pak proces zesložít'ování musel vést k tomu čemu se říká život, nemohl skončit ve slepé uličce či >jako nedokončený proces< protože to Pravidlo- zákon počáteční je už takové..vůbec by se nerozběhlo, bylo-li by takové, že by zesložít'ování hmoty mělo „někde“ končit...a dořekněme : kde tedy skončí ? když kolem sebe už vidíme dost složitou hmotu ?...je-li k tomu ještě třeba dvojnásobek času než Slunce vybuchne. Všichni fyzikové a futuristi vykládají jak se budeme stěhovat na cizí planety a jaká k tomu bude třeba technologie atd. ale vůbec neberou v úvahu, že co se nejvíce bude měnit bude sám člověk a jeho složitost...jaký bude člověk za 2 miliony let co do selekce, to je nejzáhadnější, nikoliv představy jaká bude technologieAnebo sám člověk postaví za 1000 let takovou umělou inteligenci , že sám zůstane vývojově stát a zesložít'ovávat se bude pak jen ona ???)Proč vlastně vznikl život?

Na to mám svoji hypotézu. Vrátime se na samý počátek. Je čas $t=0 \equiv$ Velký třesk. **Kladou se** (?) první základy vesmíru. Bůhví třeba ještě neexistují první stavební kameny. (Především „se objevil“ zákon-Pravidlo, podle něhož vše bude fungovat , prasíla co se rozštěpí na 4 síly dnešní atd.atd. Velký třesk – to je třesk zákona pro jevy, pro děje, pro vývoj všeho. Nastal-li v Třesku zákon, tak nastal „do stavu předchozího“ ať už stavu nepoznatelného a nevysvětlitelného) Neexistují prvky. Při tak velkém tlaku, síle, a bezpochyb teplotě (..tlak, síla, teplota...to jsou jevy tam kde je hmota...a ta „na počátku“ nebyla ...nebyla tedy ani teplota...kdo z fyziků už zjistil proč je ve vesmíru z v o l e n é konstantní množství hmoty právě 10^{53} kg furt a furt beze změny ? odkud ta hmota všechna a naráz se vzala ?...To, že se prostor rozpíná, je opět zavádějící : co se rozpíná ? : metr ? délka sama ? to „přibývají“ v singularitě s nekonečným počtem bodů další body, aby jich ke dnešku bylo zase nekonečně mnoho a přitom měl vesmír jinou velikost ? Co to je za stav v $t_1 \rightarrow 0$ a $t_2 =$ souč., že je v prostoru stále stejně bodů a přitom se „cosi“ rozpíná...?? Co to je co se rozpíná ?? mezery mezi body? Či veličina délka či etalon délky ?) to ani neexistuje. Jak málo dnes stačí, abychom rozbily atom. No nic moc oproti tomu co se stalo při třesku.(Při třesku to vůbec nemuselo vypadat tak jak líčí kosmologie a kvantovka...vesmír před Třeskem mohl být „neutrální“ – symetrický (nekonečně euklidovský) a výbuch-Třesk mohl být „nevýbuch“ ale zjevení se zákona-Pravidla ne nový stav asymetrický. Původně časoprostor byl nerozlišitelný od hmoty a po Třesku se časoprostor „asymetricky“ vyčlenil na jednu stanu rovnice a hmoty na druhou. Přitom v původním nekonečném euklidovském beztvarem nedefinovatelném vesmíru se

symetrií $c = c$ tedy délka totožno čas se v takovém vesmíru jen „lokální místo“ Třeskem změnilo, změnilo na stav prostoročasu a v něm hmota, tedy „kousíček hmoty“ pár fotonů a ty teprve se inflačně rodily a to přeměnou „mlhy“ původního časo-hmoto-vesmíru na dva stavy = hmotové artefakty a časoprostor co ho přirůstá změnou z původní „mlhy“. Původní Velvesmír byl symetrický, tedy $c = c$, tedy $c^3 = c^3$ a tedy byl „ani ryba ani rak“, nebyla hmota rozlišitelná od prostoročasu...to rozdělení na dvě strany rovnice se děje po Třesku-po zahájení činnosti Pravidla.) Kdo ví, třeba podmínky byly natolik hrozné, (Nesmysl...nám se jeví, že se vesmír rozpíná ; „jemu“ Vesmíru se jeví, že všechny hmotové útvary „v něm“ se smršťují, pozorovatel galaxie to „dovnitř“ vidí jinak...On-vesmír má velikost 1 a vše co „hmotní“ a stárne, se smršťuje a smršťuje, smršťuje se etalon metru na Zemi. :...(*) že neexistovali ani elektrony, neutrony a protony. Prostě existovaly pouze primární stavební kameny, ať už je to cokoli.(O.K. existoval jakýkoliv první artefakt pro stav hmotový ...a určitě tento artefakt nastal s vlivem zahájení chodu času..čas „se zabudovává“ do hmoty...(i kámen u lesa na cestě má v sobě zabudovaný čas) Zkrátka nemohlo existovat nic s větší energetickou hodnotou, protože podmínky byly velice nestabilní. Síly byly natolik veliké (Vesmír vůbec neví co to je síla...on ví jen poměry mezi veličinami ...on to nevidí jako my, že se díváme na koně jak táhne do kopce bryčku a teče mu pot jak se silou dře...on vidí jen $m \cdot a = m \cdot x / t^2$ a ještě to m je složeno z dalších situací dimenzí délkových a ačsových - hmota je dvojveličinový multidimenzionální útvar -), že předčily síly vazební.

Př: (Tak jako polymer se štěpí mnohem lépe, než monomer, ač má vyšší energetickou hodnotu, tak tak se chovaly i atomy na začátku. Jinak: Je totiž mnohem složitější udržet velkou firmu, ač více vynáší než malou firmu. Tudíž makromolekula při velké energetické hodnotě má už menší energii pro udržení vazeb.Aneb nejde vytvořit sloučeninu, jejíž vazebná energie je menší než energie okolí.Proto např. nemůžeme hledat život na bázi uhlíku tam, kde je zvýšené UV záření.)

S tím se vesmír nesmířil a chtěl vyvinout něco složitějšího a přitom stabilního. (Vesmír nic smysluplně nevyvíjel..a nevěděl co vyvine...pouze „na počátku“ se zjevilo Pravidlo-zákon, který selektivně řídil všechny matematické kombinační možnosti po nějaké „křivce“ – strom vývoje a ten stále pokračuje...to pravidlo je jen jedno a umí samo generovat ostatní „podpravidla“ čili je jmenovatelem pro veškeré zněny.) Proto se musel začít rozpínat, aby zvýšil prostor pro složitější útvary.(My vidíme jeho rozpínání, On vidí naše smršťování – relativismus ...Vesmír se tedy rozpíná za jiným účelem a z jiného důvodu než ke tvoření prostoru pro složité útvary hmotové. Řekněme si popis po krocích : Je-li vesmír velký 1 a my nevíme jak jednička je velká, tak si to můžeme i zvolit : vezměme si libovolně velkou prostorovou krychličku. V ní si myslíme jednu dimenzi délkovou jako „šňůru napnutých bodů“ –struna ...stejně strunaři nevědí z čeho ty struny jsou...když nevědí, tak proč jejich strunu neztotožnit se šňůrou bodů dělajících dimenzi délkovou a...a teď v jednom místě ten >špagátek< délky zavlňme, udělejme na něm vlnku, a pořádně šnekovitě zavlňnou vlnku...a na jiné dimenzi také udělejme takového šneka zvlňného...a představme si, že fyzikové říkají, že velmi hmotná tělesa kolem sebe zakřivují prostoročas. Tak „do toho“ šnečka zakřiveného prostoročasu „vsuňme“ to těleso...a bude-i studována moje hypotéza, že to těleso je z elementárních

částic a ty že jsou těmi „vlnobalíčky“ z délek , tedy z dimenze délkové a dimenze časové spleteny, tak je jasné, že v té krychli co jí popisují, když se začne dělat vlnosluk , že on „odebírá“ body krychlové dimenzi a tím „se zdá“ že prostor se zvětšuje a onen vlnobalíček zmenšuje. Mimochodem si nakreslete >černou díru< co je kolem ní časoprostor zakřiven, že to vypadá jakoby Díra vytlačila časoprostor „zevnitř ven“ a v ní už nezbyl žádný časoprostor, či byl „odjinud“, že ?. Takže Ve vesmíru kde se neviditelné délkové dimenze a čas) (Nemůžeme přece chtít aby dobrý program pro 128MBRAM využíval pouhých 64MBRAM.To by se stal velice nestabilní. Prosím vynechejte z toho Windows.) Jsme v čase $t=x1$. Prostor je natolik veliký že mohou začínat vznikat první elementární částice. (To je řečeno jakoby podmínkou pro vznik elem.částic bylo více a více prostoru ..Je to podle mě jinak : Velký >jednotkový< Vesmír - řikejme mu pracovně „předsingulární mlha“ - začal tu „mlhu“ symetrickou „čistit“- identifikovat na dvě hemisféry, co jsou-budou k sobě asymetrické ...Řeknu to stylem personifikačním, to se to lépe povídá : „mlha“ když se rozdělí na dvě stejné poloviny, tak je to furt symetrická mlha.Ale když se „mlha“ rozdělí asymetricky, tak z té jedné půlky se >cosi < vezme a přelege se to do půlky druhé, čili : vznikne časoprostor-hemisféra, kterému >cosi< chybí a hmota-hemisféra, které to ono >cosi< přebývá...přesto je vše v rovnicové rovnováze. Ukáži na zvolené matematické situaci : $x^3 / t^3 = x^3 / t^3 \Rightarrow$ to je ta „mlha“ symetrická. Nyní přijde změna : $x^3 / t^2 = x^3 \cdot t^1 / t^3$.To už je stav asymetrický rovnovážný .Možno dále popsanou situaci dotvořit tak, že levá strana (to je ten náš časoprostor) rovnice asymetrické zůstane nezměněná,vlnění-zakřivení časoprostoru bude „nezkompaktifikovatelné“, ale pravá strana rovnice se bude dále měnit- střídání jiných symetrií s asymetriemi, zde nastane multiplikace dimenzí, tedy lineární rovnováhy mezi interakcemi částic hmoty – viz moje listy s interakcemi) To však je málo a vesmír se začíná rozpínat více. Je čas $t=x2$. Začíná **vznikat** primární prvek, který se na dlouhou dobu stává stavebním prvkem všech ostatních a to He (Helium). H (vodík) je jenom přechod z času $t=x1$ na $t=x2$, kdy začaly **vznikat** elementární částice. Rychlost vývinu vesmíru je silně logaritmickou fcí. Rychle to začalo a prudce se vše vyvíjelo. Čím je však čas t větší, tím pomaleji jde vývin, protože jde více směry naráz a směřu přibývá (viz Darwinova evoluční větev). Nakonec se věci začínají v evoluci prolínat (viz blížení log. fcí k asymptotě. Zde již těžko rozeznáváme ostré přechody mezi čísly.)

Dostáváme se do času $t=x3$. He se začíná stabilizovat a utvářet útvary s vyšší energetickou hodnotou. Z jaderné fyziky už dávno víme, že primárním prvkem je He. Spouštějí se termonukleární reakce a z mlhoviny He začínají vypadávat první prvky. Zde bych upozornil na anomálii. Víme že při rozpadu uranu na jednodušší prvky se uvolňuje značné množství energie.(viz: jaderný reaktor), ale při slučování jader He na složitější prvky se uvolnění mnohem krát více energie (viz: hvězdy). Zde je dobré položit si otázku, kam se poděl zákon o zachování hmotnosti a energie?? Jak může rozpadající se prvek uvolnit energii, když už se uvolnila při jeho vytvoření. Že by ono tak dlouho hledané perfektní mobile?No nic vrátíme se k tématu. Vytvořily se prvky, tedy můžeme tvrdit, že periodická tabulka ve vesmíru je velice mladá.

Je čas $t=x^4$, to čas, ve kterém se nacházíme nyní. Z času $t=0$ a $t=x^1$ nám nezůstalo nic, tam byly jasné zřetelné skoky. A však z času $t=x^2, x^3$ nám už zůstaly H a He. Čímž by jsme si mohli vysvětlit existenci mlhovin, hvězd a nedotvořených planet (Jupiter). Zde si můžeme představit, jak byla log fci na začátku strmá. Vesmír si pro složitost můžeme ještě rozkouskovat na vnitřní vesmíry. Tím můžeme chápat každou sluneční soustavu zvlášť. Tím si vesmír vytvořil více větví vývoje, čímž zvýšil pravděpodobnost úspěchu. Tedy chápeme to, že se log fci rozvětluje.(??) Zní to jak blbost. Proto musíme říct, že vesmír je řada náhodných jevů (které lze ovšem jednoznačně určit) proložených log regresí. Vesmír není nadále spokojen a chce vytvořit něco dokonalejšího a vytváří život...

Mluvíte o tom, že by se dalo vše převést do dvojkové soustavy, aby to mělo logiku. Ano má. Dekadická soustava nám dává na výběr. Zatím co dvojková ne. Zde je pevně určená logika všech dějů ve vesmíru. Nedělá se nic zbytečně a vše má svoji logiku a cíl. Jenom čím větší vesmír bude, tím déle si budeme muset počkat, než se tato logika projeví. Předvedu na příkladě.

Př: Řekli jsme, že vývin je logaritmem času. Tedy $ev = \ln t$ Pro zjednodušení, abych nemusel hledat v nekonečné řadě, si převedeme rovnici na $ev = \log t$. Pak řekneme, že rovnice má řešení, jestliže-li fci $fy(t)$ lze převést do dvojkové soustavy současně s nezávisle proměnou t . Tedy $fy(t)$: $1=\log 10$; $2=\log 100$; $3=\log 1000$. Tedy abychom se dočkaly finále logického řešení 1, tak čekáme čas $t = 10$. pro ř 2 je $t=100$. Tak se nám čekací lhůta rychle zvětšuje. To příčinou, proč šlo na začátku vše tak rychle. Po očesání nelogických řešení a převedení do dvojkové soustavy můžeme rovnici napsat jako $y = \text{sgn}(t)$.

...Život? Moje domněnka...

Vznikl proto, aby se vesmír sám poznal. Musel najít akumulátor pro informace, aby sám pochopil svoji existenci. Člověk není zdaleka finální produkt tohoto rozvoje, i když mu není daleko. Člověk, nebo spíše mozek ví vše o existenci vesmíru, protože je jím sám. A však mozek a vědomí jsou dvě rozdílné věci. Zatímco mozek ví o existenci vesmíru vše, protože tu byl od samého začátku, vědomí to neví, jelikož tu je jen krátkou omezenou dobu. Z nějakých příčin nebyla povolena komunikace vědomí s mozkem, třeba je to tak správně, ale komunikace mozku s vědomím ano.(důkaz: mozek ví co dělá vědomí a pamatuje si jeho činy, vědomí však neví co si myslí mozek, ale ví co si myslí sám.) Odpověď na existenci si s sebou člověk nosí celý život. Kdo jiný to může vědět lépe než samotné prvky. Sem tam však dojde za určitých podmínek ke komunikaci mezi vědomím a mozkem. Pak jsme schopni dokonce předvídat některé situace, či vidíme obrazy a děje co se normálně nedějí. Jako by nám mozek našeptával. Každý člověk je toho schopen i ten největší skeptik. Už se určitě každému člověku stalo, že šel po ulici a stala se nějaká situace, nebo jste viděli nějakou tvář. Pak si vědomí řekne. Sakra vždyť já už to někde zažil. Odpověď je: Ano zažil. Bylo to v hlubokém spánku, kdy si vědomí moc nepamatuje co jste ve snu viděli. Pak řeknete, že se vám nic nezdálo. Omyl! Vždy se něco zdá. Hluboký spánek, je z nějakých příčin nejlepší situace pro komunikaci vědomí z mozkem. Ač se zdá, že se vám nic nezdálo a že si nic nepamatuujete, je zdělená

informace již napevno uložena ve vědomí. Pak stačí už jenom usilovně přemýšlet co se vám zdálo (zde pozor, vědomí má tendenci si věci domýšlet a přikreslovat.), nebo počkat na situaci, která celou vzpomínku vyvolá. A dál to už zná každý... .

DOVĚTEK:

Nadarmo se neříká, že nejlepší cesta k poznání je meditace. Jde o stav, kdy mozek a vědomí jsou na stejné frekvenci avšak za plného vědomí. Proto si pamatujeme to co jsme viděli.